

„AM CRAVATA MEA, SUNT PIONIER!“

La toate evenimentele oficiale, pionierii erau alături de „Tovarăși”. Cu mic, cu mare, „fiii patriei” trebuiau să-și arate atașamentul față de regim FOTO: Arhivele Naționale

În vara anului 1989, în iunie, Organizația Pionierilor din Republica Socialistă România sărbătorea 40 de ani de existență. Fiecare județ, fiecare organizație marcau însă evenimentul la nivel local. „În toate colectivele pionierești vor fi organizate cicluri de acțiuni dedicate cunoașterii vieții, operei și activității revoluționare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, marele conducător al națiunii noastre socialiste, marele Erou al neamului, personalitate proeminentă, de înalt prestigiu a lumii contemporane, ale cărei pilduitoare dăruire și abnegație revoluționară puse în slujba înfăptuirii celor mai nobile aspirații și idealuri ale poporului român reprezintă pentru toți copiii patriei un strălucit exemplu de patriot înflăcărat, de communist consecvent revoluționar, care își dedică întreaga viață cauzei partidului și poporului, socialismului și comunismului, triumfului păcii și progresului în întreaga lume”, scria ziarul Scînteia în acea perioadă.

De altfel, statutul de pionier era o

obligatie, prezentată ca un drept câștigat de fiecare elev care implinea vârsta de 7 ani, un pas înainte pentru a ajunge membru al Uniunii Tinerilor Comuniști (UTC). Organizația Pionierilor era condusă nemijlocit de partid și se considera că reprezintă „cadru propice pentru manifestarea plenară a elevilor de 7-14 ani și de educare communistă, revoluționară a lor, de pregătire multilaterală, școlară și extrascolară”.

Spiritul patriotismului socialist

În Statutul Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România era foarte clar stipulat faptul că este o organizație revoluționară de masă a copiilor, uniunea tuturor detașamentelor și unităților de pionieri din Republica Socialistă România, care îi ajută pe pionieri să cunoască și să înțeleagă politica Partidului Comunist Român, îi mobilizează să participe, după puterile lor, la înfăptuirea

acesteia. „Organizația Pionierilor educă școlarii în spiritul patriotismului socialist, al dragostei și devotamentului nemărginit față de poporul nostru, față de Republica Socialistă România, față de Partidul Comunist Român, ajută pe toți copiii să cunoască tradițiile și trecutul glorios de luptă ale poporului și ale clasei muncitoare pentru eliberare națională și socială, să îndrăgească frumusețile și bogățiile țării, le cultivă mândria patriotică pentru realizările obținute în construcția socialismului.”

Aceste cuvinte mărețe nu îi împiedicau însă pe copii să își doarească din toată inima să devină pionieri, fie într-un cadru festiv – la închisoarea Dofana, la Palatul Pionierilor, fie pur și simplu în curtea școlii. „Statutul de pionier îl răvneam pentru că mă scăpa de ironiile colegilor mai mari. A fi șoim nu era cine știe ce fericire, echivala cu un fel de inferioritate și te expunea bășcăliilor celor mai mari. Nu am fost scoși la iarbă verde, ci ne-au făcut pionieri în curtea școlii.

Dar nu asta m-a deranjat, ci faptul că trebuia să port zilnic uniforma”, își amintește Alin Stanciu.

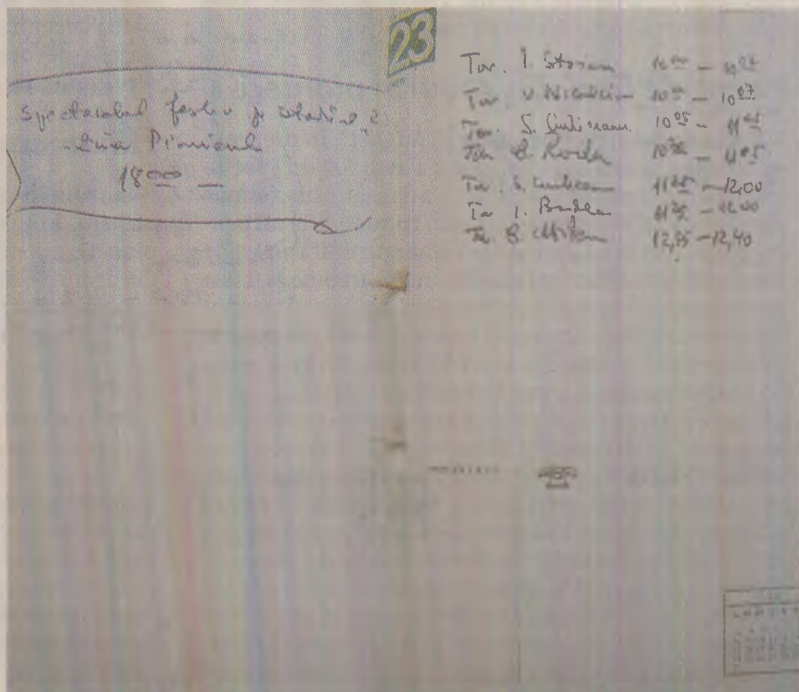
Uniforma era într-adevăr o povară. Pionierii purtau cravată roșie cu tricolor, insignă și însemne pionierești. Pentru băieți, pe timp de vară, uniforma era alcătuită din pantaloni bleumarin, bluză albă, bască albă și ciorapi albi trei sferturi, în timp ce fetele aveau fustă bleumarin, bluză albă și bască albă, ciorapi albi trei sferturi. Pe timp de iarnă, când era mai frig, le era permis să poarte și uniforma școlară. „Am învățat la Școala nr. 28 din Bacău, care acum se cheamă Miron Costin. Când i-am făcut pe alții mai mici pionieri, în toamna anului 1988, era cam frig și trebuia să purtăm uniforma specială, cea cu fustă plisată și cămașă albă, dar eram îmbracăți cu pantaloni, și cu fustă”, își amintește Teodora Maftעי, care a fost comandant de detașament.

(Continuare în pag. a II-a)

AGENDA ELENEI CEAUȘESCU

Primii primiti la Cabinetul 2 au fost Ion Stoian și Vasile Nicolciou (orele 10:00-10:07). Secretarul CC cu relații internaționale și șeful Protocolului de Stat îi vor fi relătat, probabil, cum decurse vizita de patru zile în România a grupului de ofițeri și marinari americani condus de viceamiralul J.D. Williams, comandantul Flotei a VI-a americane. Cei mai de seamă dintre oaspeții sosiți cu cele două nave militare americane, ancorate la Constanța, au vizitat Capitala și nordul Moldovei.

Tovarășa dialogase apoi cu interlocutorii obișnuiți, Silviu Curticeanu și Constantin Radu. După 20 de minute de la ieșirea din biroul Eleni Ceaușescu, Curticeanu a revenit împreună cu Ion Badea (orele 11:25-12:00). Badea îndeplinea atunci funcția de președinte al Consiliului Național pentru Protecția Mediului Înconjurător. I-a prezentat, probabil, forma finală a proiectului privind protecția și folosirea apelor la Băilele Herculane și a fost adoptat în viitorul apropiat. Născut în 1923, la București, Badea era inginer specialist în hidroameliorații. Când Ion Iliescu fusese „rotit” din funcția de prim-secretar la Iași în aceea de președinte al Consiliului Național al Apelor (1979), îl aflase pe Badea în funcția de vicepreședinte al respectivei instituții. Prin paralelismul biografiilor, specialistul școlit la Moscova în „gospodărirea apelor și

ecologie” (1950-1954) apare ca surclasat de Badea. După cinci ani de colaborare, Badea a avansat în funcția cea mai înaltă a instituției (1984), înlocuindu-l pe Ion Iliescu. Ce fusese „rotit” director la Editura Tehnică, către periferia nomenclaturii.

Ultimul intrat în acea zi la Elena Ceaușescu a fost consilierul de presă Constantin Mitea. A fost reținut fix cinci minute, cât să prezinte un

comunicat. Probabil cel destinat presei despre festivitățile Zilei Pionierilor.

Căci și vineri, 23 iunie 1989, fusese zi de sărbătoare, însemnată cu roșu în calendarul partidului – 40 de ani de la înființarea Organizației Pionierilor în România. Spectacolul festiv la care a luat parte și Elena Ceaușescu a început la ora 18:00, pe Stadionul „23 August”.

Lavinia BETEA

JURNALUL ZILEI

Cronica oficială a ultimei vineri din luna iunie s-a scris cu ceremoniile ocazionate de Ziua Pionierilor. O uriașă desfășurare de forțe, unul dintre ultimele mari spectacole propagandistice puse în operă de regimul de la București, o altă ocazie pentru aducerea în prim-plan a cuplului Ceaușescu. Motivele oficiale ale bucuriei atent regizate erau de fapt trei, după cum informa presa centrală: Ziua Pio-

nierilor, aniversarea a 40 de ani de la crearea Organizației Pionierilor și sfârșitul anului școlar 1988-1989.

„Ceaușescu, România – ocrotesc copilăria!“

Sărbătorirea „cele mai tinere generații” a debutat dimineața. La Palatul Pionierilor și Șoimilor Patriei din București, Emil Bobu, Constan-

tin Olteanu, Barbu Petrescu, Suzana Gădea (președintele Consiliului Cultural și Educației Socialiste), Ana Mureșan și Ion Teoreanu (ministru Educației și Învățământului) s-au întâlnit cu „reprezentanții tinerei generații aflați la vârsta cravatei roșii cu tricolor”, cu dascălii lor, instructorii, părinții și frații mai mari, scria reportierul trimis de Scînteia.

(Continuare în pag. a II-a)

Statutul Pionierilor

Organizația Pionierilor este organizația revoluționară de masă a copiilor, uniunea tuturor detașamentelor și unităților de pionieri din Republica Socialistă România. Ea cuprinde școlarii între 7 și 14 ani și contribuie, împreună cu școala și familia, la educarea și formarea communistă a tinerei generații.

Organizația Pionierilor își desfășoară întreaga activitate sub conducerea nemijlocită a partidului Comunist Român.

Organizația Pionierilor îi ajută pe pionieri să cunoască și să înțeleagă politica Partidului Comunist Român, îi mobilizează să participe, după puterile lor, la înfăptuirea acesteia.

Organizația Pionierilor educă pe școlarii în spiritul internaționalismului socialist, al prieteniei cu co-

pii din țările socialiste, din întreaga lume, sub semnul păcii și înțelegerii între popoare. Ea le dezvoltă sentimentul solidarității cu lupta popoarelor pentru libertate și independență națională, pentru progres social.

Prin activitatea sa, Organizația Pionierilor educă copiii în spiritul eticii și echității socialiste, pregătindu-i pentru însușirea și aplicarea principiilor și normelor muncii și vieții comunistilor, le cultivă însușirile morale înaintate, combativitatea revoluționară; le dezvoltă dragostea față de muncă productivă și respectul pentru oamenii muncii, răspunderea pentru păstrarea cu grijă a bunurilor obștești.

Organizația Pionierilor se ocupă, împreună cu școala și alți factori educaționali, de organizația activității

tehnico-aplicative și științifice, de pregătire pentru apărarea patriei, muncii patriotice și productive, activități cultural-artistice și sportive înscrise în cadrul Festivalului național „Cântarea României” și în Competiția sportivă națională „Dacia”, de activitatea turistică, de ocrotire a naturii pentru toți elevii din clasele I-VIII, se ocupă de organizarea plăcută și folositoare a timpului liber, stimulează curiozitatea și setea de cunoaștere, înclinăția lor spre cântec, joc și drumeție.

Pionierii sunt organizați în grupe, detașamente și unități, conduse de comandamente pionierești. Ei își desfășoară activitatea deferențiat, în funcție de particularitățile de vârstă, aptitudini și interese specifice.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

23 IUNIE

Ceva s-a schimbat totuși stăruitor în peisajul literar românesc. Simptomatic, din acest punct de vedere, scrisoarea pe care Mariana Marin a trimis-o lui Dan Petrescu și lui Liviu Ganceopol, spre a fi inclusă în cartea lor dialog ce va apărea în revista lui Dorin Tudoran, Agora. Scrisoarea a fost difuzată de Vocea Americii. Am reținut, mai ales, următorul pasaj asupra formelor de protest cele mai răspândite la noi, pasaj în mare parte dezmințit de însăși atitudinea autoarei:

„Dacă există o formă de protest

întinsă și acceptată la scară națională, aceea nu este alta decât a răspunde mascaradei cu mascaradă. Să fie această formă de protest mai profundă decât cea a muncitorilor din Valea Jiului și de la Brașov? Decât cea a unui Constantin Părvulescu, Silviu Brucan, Mihai Botez, Doina Cornea, Radu Filipescu? Decât a voastră? Decât a colegilor noștri, scriitorii germani emigrați în ultimii ani? Decât a acelor scriitori români determinați, în cele din urmă, să aleagă exilul? I-am numit în mod special pe Paul Goma și pe Dorin Tudoran. Dacă lucrurile stau așa, e cu atât mai dureros. Intellectuali români și în primul rând noi, care scriem, nu ne vom spăla nicio dată de rușinea de a fi preferat

dicțiunii ideilor, bălbăiala metafizică a resemnării și a fricii.”

Or, iată că, în ultima vreme, mai mulți scriitori au început să prefere „dicțiunea ideilor” oricărei „metafizici a resemnării”. Și, mai important poate, au încetat să mai fie complet izolați de colegii lor de breaslă, așa cum se întâmplase, rând pe rând, cu un Paul Goma sau Dorin Tudoran. (Evident, nici unul n-a ajuns la gradul de incandescență al acțiunii de care dăduse dovadă Paul Goma. Mai mult – și mai grav –, nimeni, în afară de Mariana Marin, nu s-a referit la exemplul său, înecat de frici și, în bună parte, de conștiința încărcată a breslei.)

(Continuare în pag. a II-a)

CALENDAR

23 iunie (Vineri)

Soarele a răsărit 5:31, a apus la 21:04

Luna a răsărit la 23:36, a apus la 8:29

Sărbătoare creștină: Începutul Postului Sfinților Apostoli; Sfânta Muceniță Agripina Romana și cele împreună cu dânsa

S-a întâmplat la

23 iunie 1989

• La Madrid s-au încheiat lucrările conferinței internaționale pe problemele combaterii traficului și consumului de droguri, la care au luat parte experți din Spania, Italia și SUA. O atenție deosebită a fost acordată intensificării eforturilor pe plan internațional în lupta cu traficul de stupefiante.

În cadrul lucrărilor s-a exprimat, totodată, dorința antrenării la lupta activă împotriva operațiunilor cu narcotice și a Canadei, Japoniei, Australiei și a țărilor membre CEE, eforturile comune fiind capabile să pună o stavilă eficientă operațiunilor cu stupefiante, care tindeau să ia amploare.

Ramona VINTILĂ

Nea Nicu – icoana pușcăriașilor

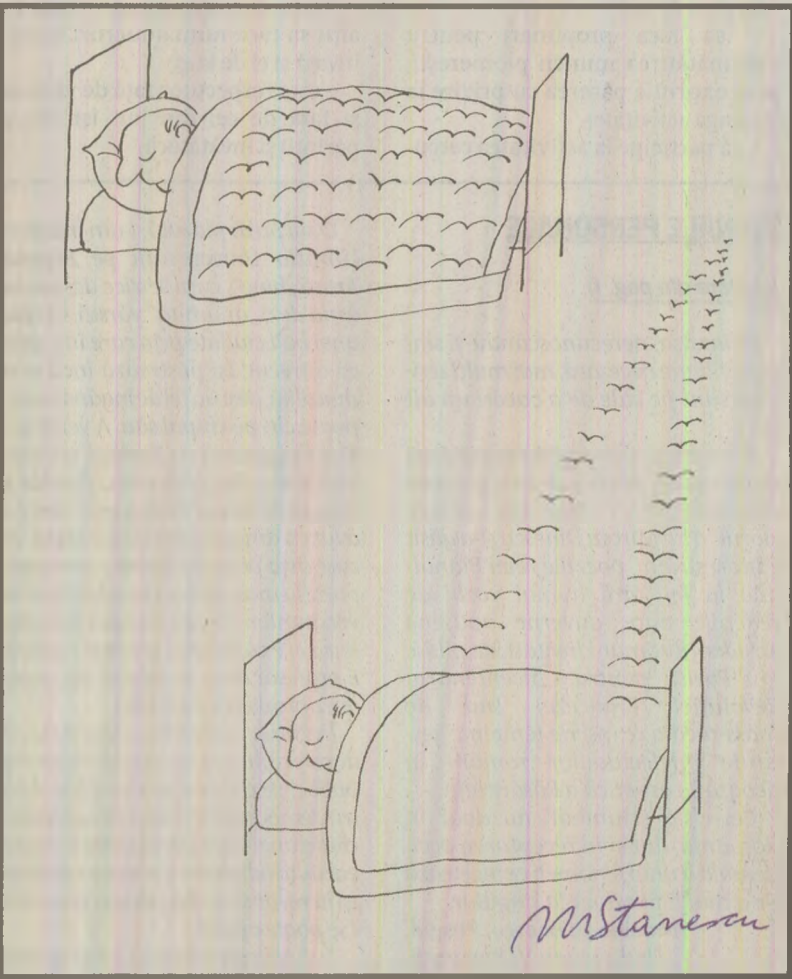
În timp ce țara își sărbătorea Eroul cu prilejul împlinirii a 70 de ani de viață și 55 de activitate, pușcăriașii, cu mic, cu mare, până la 10 ani condamnare și mai mult decât atât, îi mulțumeau lui Dumnezeu și se rugau pentru sănătatea salvatorului, Nicolae Ceaușescu. Generozitatea era fără precedent. Celebrul Decret nr. 11 semnat la 26 ianuarie 1988 golise penitenciarele. Condamnările la moarte erau comutate la 20 de ani închisoare, pedepsele de peste 10 ani se reduceau la jumătate, celelalte, până la 10 ani, date fie pentru furtul unui sac de porumb, fie pentru infracțiuni grave, tâlhării și violuri, erau amnistiate. Anii 1988 și 1989 sporiseră însă calvarul populației.

Parcă presimțind freamătul multimei, Ceaușescu a dat indicația ca legiuitorul să adauge în articolul 40 o prevedere liniștitoare, conformă cu grija socialismului pentru om: „Comitetele sau birourile executive ale consiliilor populare, direcțiile pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale și conducerea unităților socialiste vor asigura încadrarea în muncă a persoanelor care beneficiază de prevederile prezentului decret și vor urmări integrarea acestora în colectivele de muncă în care au fost repartizate”. Erau dați spre reeducare în grija colectivelor sănătoase. O aiureală demagogică. Dacă în anii anteriori, „colectivele de muncă” mai puteau înghiți foști deținuți, deși mai toate întreprinderile evitau ca dracu’ pușcăriași, în ‘88 și ‘89, articolul 4 era practic imposibil de pus în practică, fiindcă nu mai existau locuri de

muncă nici pentru cei cu cazierul virgin. Articolul 4 funcționa asemenea obligației ca fabricile să dea de lucru absolvenților de licee industriale. Cum marea parte a economiei românești era obeză doar în statistici (se lucra mult pe stocuri, fiindcă se micșora piața), între lege și realitate se căscase o prăpastie definitivă.

În marșul său triumfal, nici de ziua Cărmăcușii septuagenar comunismul n-avea simțul ridicolului. La ora la care Consiliul de Stat binecuvânta populația penitenciară cu decretul lui Ceaușescu, ziarele titrau în delir: „Țara își cinstește Eroul”, „Florile recunoștinței”, „Grija pentru schimbul de mâine”, „Nume drag, simbol măreț” (poezie), „Gândul Lui e gândul țării” (la el cu l mare, la țară cu ț mic), „Magistrală operă teoretică și politică a unui strălucit gânditor și militant revoluționar”. Un țaran cooperator, de la CAP Costinești –Constanța, îi dedica (el doar semna) următorul pastel în Scînteia: „Eram la recoltarea grâului, am trecut, exact în ziua de mijloc, a lunii lui Cuptor, când ne-a vizitat în câmp secretarul general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Bucuria noastră a fost mare pentru că, la rândul nostru, aveam ce să-i prezentăm. A intrat în lanul de grâu, a scuturat câteva spice în palmă, s-a interesat de producția pe care o obținem. Apoi a vizitat un lot experimental, în care noi am cultivat 50 de soiuri și hibrizi de porumb, pentru a le încerca capacitatea de producție...”

(Continuare în pag. a II-a)

„Am cravata mea, sunt pionier!“

(Urmare din pag. 1)

„Pentru mine a fost frumoasă ceremonia din clasa a II-a, pentru că am devenit pe loc și comandant de detașament“, adaugă fosta pionieră.

Viitori UTC-iști

Pionierii erau organizați în grupe, detașamente și unități, conduse de comandamente pionieresti. Îndrumarea activității era făcută de comandanți-instrucitori, de consilii ale Organizației Pionierilor: Consiliul Național, consilii județene și al municipiului București, municipale, orașenești și comunale. Pionierii se pregăteau și erau pregătiți să devină membri ai Uniunii Tineretului Comunist.

Ca să fie primiți în Organizație, elevii cu vârste cuprinse între 7 și 14 ani trebuiau să fie „sărguincioși, să respecte disciplina școlară, să aibă o comportare corectă în școală, familie, societate“. Primirea în Organizație se făcea „în mod sărbătoresc“, sub drapelul patriei și al Organizației.

Dacă în clasele II-IV, principala îndatorire a copiilor era să-și iubească patria și să se pregătească să o slujească cu devotament, a celor din clasele V-VIII era aceea „de a iubi cu ardore patria socialistă, punând mai presus de orice interesele țării“. Pionierii mai mari aveau datoria de a-și „exprima prin fapte dragostea nemărginită și atașamentul profund față de Partidul Comunist Român“. În afară de alte îndatoriri, prin care pionierii declarau că vor învăța bine, ca vor spune adevărul, copiii deveneau și prieteni ai naturii.

„Nu mă deranjau îndatoririle. Mă bucura faptul că aveam dreptul de a mă abona la revista Cutezători, ceea ce era un fel de performanță personală. Eu eram cu un an în fața altora. Când ei citeau Luminița, eu eram deja un cititor «ilegalist» de Cutezători, căci îl luam pe furiș de la colegii mai mari“, spune Alin Stanciu.

La câțiva ani de la înființarea Organizației, în orașele cu un număr mare de elevi, dar și în centrele muncitorești, s-au construit

La evenimentele speciale, pionierii purtau uniforma formată din cămașă albă, bască albastră și cravată roșie FOTO: Arhivele Naționale

Elevii de până la 14 ani dețineau statutul de pionieri. La primirea în rândurile Organizației, în clasa a II-a, școlarii depuneau:

Angajamentul pionierului

„Eu... (numele și prenumele), intrând în rândurile Organizației Pionierilor, mă angajez să-mi iubesc patria, să învăț bine, să fiu harnic și disciplinat, să cinstesc cravata roșie cu tricolor“

Legământul pionierului

„Voi învăța și voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele – Republica Socialistă România. Voi fi credincios poporului și Partidului Comunist Român. Voi respecta neabătut îndatoririle pionieresti“

Deviza pionierului

„Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului – înainte!“

case ale pionierilor. La București a fost ridicat Palatul Pionierilor, astăzi Palatul Copiilor. Organizația Pionierilor acorda celor mai merituoși membri ai săi distincții individuale

și colective. Cele individuale erau: tresele, titlurile „Pionier de frunte“, „Cutezătorul“, „Pionier fruntaș în munca patriotică“, „Meritul pionieresc“ și insigne pe genuri de

„Din școlar azi pionier“

„Patriei să-i dăm onorul Și-un avânt pionieresc Purpura și tricolorul În cravate se împletesc“

„Am cravata mea“

Sunt pionier Și-mă mândresc cu ea Sunt pionier. Flutură în vânt Zălog de legământ Întăiul meu cuvânt De pionier. Pionier!“

activitate. Cele colective constau în diplome, cum ar fi: „Unitatea fruntașă“, „Detașament fruntaș“ și „Grupa fruntașă“.

Eugenia MIHALCEA

Statutul Pionierilor

(Urmare din pag. 1)

Îndrumarea activității pionieresti se asigură de comandanții instructori, de consilii ale Organizației Pionierilor: Consiliul Național, consilii județene (al municipiului București), municipale, orașenești (de sector) și comunale. Președinții acestor consilii au locuitori aleși din rândurile pionierilor.

Rostirea angajamentului și legământului se face cu mâna pe drapelul patriei.

Deviza pionierului:

„Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului – înainte!“

Răspunsul la deviză:

„Tot înainte!“

Deviza pionierului se rostește în adunările pionieresti. Când răspunde la deviză, pionierul execută salutul pionieresc. Pionierul salută ori de câte ori întâmpină drapelul tricolor al patriei, când se cântă „Imnul de Stat al Republicii Socialiste România“, „Internționala“, precum și cu ocazia ceremonialului pionieresc.

Drepturile și îndatoririle pionierului

Drepturile pionierului:

- să participe la întreaga activitate a grupelor, detașamentului și unității din care face parte;
- să aleagă și să fie ales în organele de conducere ale Organizației Pionierilor;
- să participe la forurile pionieresti și la conferințele Organizației Pionierilor;
- să facă propuneri pentru îmbunătățirea muncii pionieresti; să-și exprime părerea cu privire la întreaga activitate;
- să participe la activitatea cercu-

rilor, cluburilor și formațiilor, la concursuri și expoziții;

Pionierul care obține rezultate bune la învățatură, în activitatea pionierescă sau a făcut fapte demne de laudă este recompensat prin:

- a) evidențierea în fața detașamentului și unității;
- b) fotografierea lângă drapelul unității și înscrierea numelui său în cartea de onoare a unității de pionieri;
- c) acordarea de distincții pionieresti.

Pentru stimularea colectivelor pionieresti care obțin rezultate foarte bune, se acordă diplome de „Unitate fruntașă“, „Detașament fruntaș“, și „Grupă fruntașă“. Diplomele pentru unități și detașamente sunt însoțite de eșarfe. În mod cu totul excepțional, unitățile de pionieri pot fi distinse cu „Diploma de onoare a Consiliului Național al Organizației Pionierilor“.

Îndatoririle pionierului:

- a) Îndatoririle pionierului din clasele II-IV:
 - își iubește patria și se pregătește să o slujească cu devotament;
 - învață cu sărguință și este un bun prieten al cârtii;
 - participă cu interes și dragoste la activitățile grupei și detașamentului;
 - își respectă cuvântul dat;
 - este cuminț, îngrijit și ordonat;
 - spune adevărul;
 - iubește natura, participă la înfrumusețarea casei în care locuiește, a clasei și a școlii;
 - este un bun prieten, îi învață pe alții să facă numai lucruri bune și învață și el de la ei;
 - este respectuos față de vârstnici și față de cei din jur, își iubește părinții și învățătorii;

– are încredere în forțele sale și ale tovarășilor săi.

b) Îndatoririle pionierului, din clasele V-VIII:

- îndatorirea supremă a pionierului este aceea de a iubi cu ardore patria socialistă, punând mai presus de orice interesele țării; este gata oricând să-și aducă întreaga contribuție la apărarea ei; cinstște trecutul său glorios, tradițiile de luptă ale poporului nostru, ale clasei muncitoare;
- își exprimă prin fapte dragostea nemărginită și atașamentul profund față de Partidul Comunist Român;
- învață cu sărguință și este un prieten statornic al cârtii;
- iubește și respectă munca, participă activ la acțiunile de muncă patriotică, apără și păstrează cu grijă avutul obștesc, cinstște pe cei care făuresc bunurile materiale și spirituale ale țării;
- în întreaga activitate de învățatură, muncă și pregătire practică productivă, pionierul dovedește interes și pasiune, năzuindu-se a obține o calitate cât mai înaltă a muncii sale, își cultivă aptitudinile și talentele, manifestând întotdeauna inițiativă, spirit creator și novator, cutezanță;
- dovedește prin fapte atașamentul față de organizație, manifestând inițiativă și răspundere în îndeplinirea sarcinilor și îndatoririlor pionieresti, participă activ la viața grupei, detașamentului și unității, răspunde fără șovăire la chemările organizației;
- este disciplinat și ordonat atât în școală, cât și în afara ei, se îngrijește permanent de menținerea sănătății și călărea sa fizică;
- este cinstit, modest și drept, spune adevărul și luptă pentru triumful

acestuia;

- este curajos și demn, are încredere în forțele sale și ale tovarășilor săi; este un bun coleg și prieten; luptă hotărât împotriva lipșurilor, pentru sporirea neîntreruptă a onoarei și prestigiului colectivului din care face parte;
- își iubește învățătorii și profesorii, respectă pe cei mai în vârstă și are grijă de cei mici.

Față de pionierul care nu și-a îndeplinit sarcinile ce-i revin sau are abateri se pot lua următoarele măsuri:

- musturarea în fața grupei;
- discutarea lui în comandamentul detașamentului sau în adunarea de detașament;
- discutarea în comandamentul unității, musturarea în fața unității de pionieri.

Uniforma și însemnele pionieresti

Pionierii poartă uniformă, cravată roșie cu tricolor, insignă și însemne pionieresti. Cravata de pionier are tricolor pe marginea laturilor egale.

a) Uniforma pionierilor pe timp calduros:

- pentru băieți: pantaloni bleu-marin, bluză albă, bască albă (pentru cei din clasele V-VIII, bască bleu-marin) și ciorapi albi trei sferturi;
- pentru fete: fustă bleu-marin, bluză albă, bască albă (pentru cele din clasele V-VIII, bască bleu-marin) și ciorapi albi trei sferturi.

b) Uniforma pionierilor pe timp răcoros:

- pentru băieți: uniforma școlară;
- pentru fete: o jachetă adaptată uniformei școlare.

Statutul Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România, anul 1980

Poate acest fapt va fi pentru el o consolare. Oricum, poezia lui va beneficia de o anumită răspândire în Occident.

Victor Felea, Jurnalul unui poet leneș, Ianuarie 1955-martie 1993, ediție îngrijită de Lidia Felea, București, Editura Albatros, 2000, p. 729

O surpriză plăcută: l-am întâlnit la Biblioteca Universității pe Regman. Arată „bine“, cum se zice despre noi, „ăstia de o... anumită“ vârstă, în ciuda unei boli ciudate prin care îmi spune că a trecut. Își păstrează încă verva mucalită, deși un fel de îngândurare se poate citi pe chipul său. A venit de la Cluj (împreună cu Zorina), invitat la întâlnirea de 40 de ani a foștilor săi elevi de la Liceul Pedagogic, care l-au avut ca diriginte în ultima clasă. Trece deja peste întâlnire și urma să ia parte la masa festivă în sala Casei Universitarelor. Aflu că fiul său trăiește la Paris și e căsătorit cu o franțuzoaică. E profesor de portugheză la o școală din apropierea Parisului.

În China, monștrii bătrâni de la conducere continuă să i-asasineze (în mod public) pe cei care au manifestat pentru democrație în Piața Tiananmen, în ciuda unei lumi întregi care îi dezavuează cu indignare. Dictatura stalinistă își ia revanșa și, din păcate, nimeni nu i se poate opune.

Lui Mircea Dinescu i s-a acordat Marele premiu de poezie al Olandei.

una); frică pentru cutezanța mea de a mă întoarce, de a scrie, aflând peste cele ce știam... Cartea aceea este și un compromis, și un adevăr de inimă. Cred că niște pagini de-acolo sunt adevărate. Sper, pentru oboseala și zbuciumul, pentru încercările toate, prin care am trecut, pe aceste drumuri ale Bărgănelului, îspășind și visând, și iar îspășind în tinerețe, pentru toate.

... De la Floareaia am luat câteva fotografii vechi, păstrate în album de tanti Dora; am ars la cotlon scrisorile adresate bunicii, rudelor, prin ani, cărțile mele cu dedicație pentru tanti Dora nu le-am mai găsit, nu mai știu cine le-a luat.

Sunt și eu moștenitorul unei părți din această casă a bunicii care stă în răspântia cu biserica și fostele fierării ale țiganilor (știamați altădată în sat); o casă goală ca un lemn golit de mădăvă; prin golul lui poți să cânti, pot cânta aleluia!

Florența Albu, Zidul mortor (Pagini de jurnal) 1970-1990, București, Cartea Românească, 1994, p. 416-417

JURNALUL OMULUI SIMPLU

O excursie cu limuzina Trabant

(Urmare din pag. 1)

După o toaletă adecvată, am plecat să vedem unde mâncăm. Am vizitat astfel centrul orașului, care ne-a plăcut. Parcuri bine îngrijite, cu multe flori, cu un covor de lalele galbene și altele roșii, cu multă culoare. Am luat masa la Lactobar. Am fost serviți repede, deoarece nu erau mai mult de patru-cinci persoane în tot localul, probabil pentru că nu se serveau băuturi alcoolice, cu excepția berii care era dată acasă. Am mâncat ciorbă à la grec, antricot de vită cu salată, citro.

Am făcut o scurtă plimbare orientativă spre gară și ne-am întors la hotel, unde în fine am adormit. După siestă, am plecat să vedem orașul, iar, ca niște buni sportivi, am plecat pe jos. Am traversat parcul la Muzeu, dar, deși mai erau 20 de minute până la ora închiderii, personalul tocmai pleca acasă. Se pare că tot ce era de văzut se afla în curte: o barcă monoxilă cu care se transporta, în timpuri imemorabile, sarea pe Someș spre Tisa, și o presă de struguri uriașă, confecționată din lemn pe la începutul secolului al XVIII-lea. Ne-am declarat mulțumiți și cu aceasta și am pornit să vizităm o biserică catolică din secolul al XIX-lea, care avea la intrare, pentru a inspira reculegere, niște sfinți cavaleri înarmați până în dinți cu topoare, paloș și alte scule de luptă și purtând pe cap frumoase coroane regale peste coifuri. Plini de evlavie și dragoste creștinească, am înțeles că pacea vesnică era desigur una dintre înaltele lor îndeletniciri duhovnicești. Biserica, ca atare, în interior nu prezenta nimic deosebit, în afara frigului de astă iarnă, care, se vede treaba, nu auzuse pe unde să iasă. Ne-am plimbat apoi să căutăm o biserică calvină, pe care am găsit-o închisă între ziduri de cetate și pe care nu am reușit să o vizităm. Ne-am dus la o cofetărie, am luat o înghețată, și apoi am căutat să vedem dacă nu putem viziona un film, dar, dezamăgiți de peliculele care rula, ne-am lăsat goniti de primii stropi de ploaie în camerele noastre de la hotel. Am încins încă o cină mare din straiți și ne-am culcat destul de devreme, pe la 10:00, după prima zi de excursie.

A doua zi, sculați pe la 6:30, am luat un dejun substanțial în cameră, stropit cu compt de mere în loc de cea și tot cam pe la 8:30 am purces mai departe la drum. La ieșirea spre Livada, Mihai a intrat în atribuțiile de personal navigant cu hartă și busolă în mână, deoarece erau numeroase intersecții care nu aveau indicatoare. Drumul a decurs normal, printr-o regiune de dealuri joase, împădurite pe locuri cu faget sau stejari bătrâni și multe livezi cu pomi înfloriți. Tot aerul miroase plăcut a flori. Vremea relativ frumoasă, dar cerul ușor acoperit. Prima escală a zilei – la Negrești, unde am vizitat o biserică ortodoxă. Am

fotografiat o frumoasă ușă sculptată în motive locale. De acolo am continuat drumul peste Munții Oașului, nu prea înalți, dar cu frumoase serpentine. Drumul destul de bun, pe alocuri în lucru pentru reparații. Am făcut o escală scurtă la hanul Sămbraoilor. Nu am zăbovit, deoarece vremea amenința a ploaie și din vale urcau spre noi nori cu ceață. Am coborât spre Sighet. Am făcut o haltă scurtă la un izvor numit «Intim», de unde ne-am continuat drumul. Șoseaua din ce în ce mai proastă. Asfalt vechi cu multe gropi. La Săpânța am ajuns pe o vreme gata de ploaie, cu cerul complet acoperit. Am vizitat «Cimitirul vesel», cu faimoasele lui cruci realizate de Stan Ion Pătrașcu, un meșter local care a făcut din acel sat, prin originalitatea crucilor sale, un centru turistic cunoscut în toată lumea. Crucile sunt sculptate și viu colorate, iar pe ele sunt cioplite chipul mortului și versuri despre activitatea lui în lume sau despre pasiunile sale, versuri pline de umor și într-un autentic stil popular local. Am văzut numeroase cerți maramureșene și fetelor le-au rămas ochii la ele, dorind mult să cumpere una, din banii care ne prisoaseau. Noroc cu ploaia care s-a pornit ca din găleată, gonindu-ne în interiorul confortabilei noastre limuzine. Motiv de a pleca la drum, fără să mai cumpărăm vreo cergă. Abia la Sighet am ieșit din zona de ploaie. Am stat acolo cam un sfert de oră și ne-am grăbit spre Gutin, ale cărui serpentine erau vestite până în Oradea. Voiam să ajungem la munte înainte de a începe să plouă. Am plecat tot pe ploaie pe Valea Marei, reușind să o luăm înaintea ei. Drumul, de data aceasta, mult mai bun. Dacă, în special între Săpânța și Sighet, am făcut slalom printre gropile dese și pline cu apă, fiind greu să le apreciezi adâncimea, de data aceasta drumul se anunța mult mai bun. Am străbătut sate cu case tipic maramureșene, acoperite cu șindrilă. Nu am făcut fotografii, vremea fiind foarte închisă și amenințând cu ploaia. Cam 19 km au fost numai serpentine. Ceva mai dulci la urcare și foarte abrupte la coborâre. Mașina s-a comportat admirabil. Sus în culme, la «Terasa Gutin», am făcut o escală pentru ajustarea stomacurilor noastre. Am atacat cu curaj valiza cu mâncare. Spun curaj, pentru că în jurul nostru, spre marea neplăcere a Monicăi, se strânsese o haită de dulăi de diferite rase și sexe, care se încăierau printre picioarele noastre, chiar în lipsa unui motiv concret alimentar. Ne-am umplut sticlele goale de suc și am început coborârea spre Baia Mare. Drum foarte bun. Curbe foarte strânse, mai ales imediat după pornire, unde o diferență de nivel de vreo 300 de metri este coborâtă în scară, aș putea zice, fiind necesară răscucirea la maximum a volanului, fapt care provoca, chiar la o viteză

mică, scrâșnetul roților. Păcat că nu am văzut indicatorul spre Cabana Mogoșoaia, pe care doream să o vizităm, astfel că ne-am trezit în vale la Baia Sprie, iar de acolo imediat la Baia Mare. Am tras la hotel «Gutinul», în camere la fel de moderne și tot în aceeași formație. Era deosebit de cald. Vreme bună, soare. În spatele nostru, muntele era cuprins de nori negri de ploaie, dar aici n-au mai ajuns. Am mâncat ceea ce se putea mănca, adică fleici. Am fost serviți cu niște bucați uriașe, care ne-au întărit convingerea că ospătarul nu a exagerat deloc când ne-a taxat 1 kg de carne pentru fleici. Am plecat bine săturați de acolo și ne-am întors la hotel, să ne facem misivitatea. După-masă am colindat prin oraș, între cele două centre, cel vechi și cel nou. Am admirat construcțiile moderne și ne-au plăcut îndeosebi sediul județenei de partid, Casa de Cultură, ca și blocurile din jurul unei monumentale piețe în care trezonea o uriașă statuie de miner. Cîna am luat-o tot în cameră, din straiți. Am vizitat Turnul lui Ștefan și o biserică alăturată. Muzeul unde se afla și o expoziție Vida Geza era închis, fiind luni. Seda am fost la lacul Firiza, la baraj.

A treia zi, după o binemerită odihnă care nu a reușit să steargă febra musculară a Monicăi, am plecat în jurul orei 9:00 către casă. Am trecut printr-o parte nouă a orașului, cu foarte multe blocuri construite la vale pe râul Strei. Am aflat că mai aveau un parc și în afara orașului, dar nu l-am mai vizitat. Am ales drumul prin Recșea spre Zalău. La Benesat, am cotit-o spre Cehul Silvaniei. Drumul era foarte rău, astfel că am avut viteză mică de rulare. La Ceh am stat câteva minute, ca apoi să o luăm către Șimleu pe un drum nou asfaltat, o frumusețe. Nici o aglomerație pe șosea. Sus pe deal, deasupra Crișenilor, undei intram în drumul național, am făcut o pauză și mi-am curățat bujiile, deoarece la urcare am avut câteva rateuri de a aprinde. Am călătorit apoi fără grijă. În drum spre Oradea, am constatat că ni s-rupsese filmul în aparat, astfel că nu l-am mai putut încarca. Am aflat la Oradea că o parte dintre fotografiile făcute la Săpânța și Baia Mare au fost compromise. Noroc că nu toate. La ora 1:00 am făcut o escală, cam la 30 km înainte de Oradea, și am golit toate rezervele de hrană, știind că, în marș, Florița ne aștepta numai pe seară. Am continuat drumul spre casă imediat după aceea, cu dorința de a ne face siesta în paturile noastre, astfel că imediat după ora 14:00 am fost acasă, în deplină voie bună și sănătate și foarte mulțumiți de locurile vizitate“.

(a consemnat Irina MUNTEANU)

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Mesa lui Ceaușescu „pionierilor și șoimilor patriei, tuturor copiilor țării, întregului tineret“ a fost citit de Emil Bobu, membru al Comitetului Politic Executiv, secretar al Comitetului Central. S-a scandat – „cu fierbinte dragoste și profund respect“ – „Ceaușescu-pionierii!“, „Ceaușescu – tinerii!“, „Ceaușescu, România – ocretesc copilăria!“, alături de clasicele „Ceaușescu – PCR!“ „Ceaușescu și poporul!“ și „Ceaușescu – pace!“.

Copiii Epocii de Aur pe scenă

În același spirit a vorbit mai departe Poliana Cristescu, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor și soția legitimă a lui Nicu Ceaușescu. Pioniera Ioana Dincă a preluat tafeta, vorbind în numele sărbătoritorilor. Partea alocată discursurilor a fost încheiată de Ion Teoreanu. După uzanțele vremii, participanții au ascultat scrisoarea pe care, teoretic, i-o scriseseră „Tovarășului“. Ca să nu se încurce, o „mână de ajutor“ decisivă au dat, ca de obicei, funcționarii din aparatul Comitetului Central. După etapa cu discursurile a urmat „un reușit spectacol cultural-artistic“, intitulat „Suntem copiii Epocii de Aur“.

Covor de flori din șoimi și pionieri

După-amiază, pe Stadionul „23 August“, în prezența lui Nicolae și a Eleniei Ceaușescu s-a avut loc un spectacol-gigant. S-a recitat, s-a cântat, s-a dansat, s-au compus „Iozinci vii“, atât pe gazon, cât și în tribune. Efortul pentru realizarea unui asemenea elaborat desfășurări de forțe, unde erau solicitați mii de oameni, trebuie să fi fost impresionant. Atât pentru participanți, cât și pentru organizatori. După scenariul lui Nicolae Dragoș, regizat de Cornel Todea, intrarea în arenă a cuplului Ceaușescu s-a produs în aplauze. Acordurile imnului de stat au acompaniat înălțarea tricolorului pe catarg. În continuarea programului, pionieri și șoimi ai patriei cu talent de recitatori au multumit în versuri pentru copilăria fericită. Copiii plasați în tribuna a doua, ținând în mâini plăcuțe colorate, au reușit să „deseneze“ „gama largă a activităților pionieresti“. Au urmat cântece și dansuri. În vreme ce corurile și dansatorii se produceau la nivelul gazonului, pe fundalul oferit de tribune, tot cu plăcuțe colorate, școlarii au compus imaginea Palatului Pionierilor. Din corpurile participanților s-au desenat tablouri vivante. Cel mai spectaculos trebuie să fi fost un imens covor floral. N-au lipsit momentele sportive și folclorice. Finalul programului artistic s-a produs pe fondul sonor oferit de cântecul „Partidul – Ceaușescu – Românie!“.

Tineri și tineri au urcat la tribuna oficială și au oferit celor doi buchete de flori. La ieșirea de pe stadion, cuplul prezidențial s-a prins într-o horă.

Născociri de partid

În România lui Ceaușescu, aproape fiecare categorie socio-profesională ajunsesă să aibă „ziua ei“, copii, mamele, pompierii, minerii, marinarii, învățătorii, militarii, milițienii. Unele aniversări aveau o oarecare

tradiție istorică, altele fuseseră create anume în scopuri propagandistice. Din ultima categorie nu putea lipsi „ziua pionierilor“, sărbătorită în 1989 la 23 iunie. Oficial, se mai celebrău și cele patru decenii de viață a Organizației Pionierilor. Redactat de funcționarii din aparatul de lucru al Comitetului Central și aprobat de șefii de secție, la sediul Comitetului Politic Executiv din 9 februarie, Planul de măsuri pentru aniversarea celor patru decenii de la crearea Organizației Pionierilor figurase pe ordinea de zi. Ceremoniile din 23 iunie reprezentau așadar punctul culminant.

Din trecutul Organizației Pionierilor

În realitate, nu se poate identifica cu precizie o „zi de naștere“ a Organizației Pionierilor. Cert este că, pentru prima oară, despre necesitatea ei s-a discutat în 1948. Cum totul se copia pe atunci după model sovietic, Organizația Pionierilor români imita perfect structura similară, apărută în URSS în 1922. România nu era, desigur, un caz singular. În statele din răsăritul european intrat în sfera de influență a Moscovei se copia, aproape simultan, structuri și instituții sovietice. Bunoară, în Republica Democrată Germană, Organizația Pionierilor s-a născut în decembrie 1948. La București, discuții despre organizațiile de tineret comuniste s-au purtat în mai multe sedințe ale conducerii PMR din decembrie 1948. Formal, decizia s-a luat la Plenara CC al PMR din 22-24 decembrie. În anul următor au apărut primele detașamente de pionieri, Palatul Cotroceni a fost trecut în zestre imobiliară a noului organizații, reamenajată și dat în folosință la 1 iunie 1950. Fosta reședință a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria a jucat rolul de Palat al Pionierilor până în 1986, când s-a inaugurat construcția din Parcul Tineretului, „ctitorie a epocii Ceaușescu“, actualul Palat al Copiilor.

Noutăți din țările frățești

La Moscova, Mihail Gorbaciov îl primea pe Todor Jivkov, liderul comunistilor bulgari. La Berlin, participanții la Plenara Partidului unic aprobau directivele pentru alegerea delegaților la cel de-al XIII-lea Congres, programat să se desfășoare în mai 1990. Căderea Zidului Berlinului în noiembrie 1989 le-a făcut truda inutilă.

Cristina DIAC

NEA NICU – ICOANA PUȘCĂRIIȘILOR

(Urmare din pag. 1)

Ne-a sfătuit să sporim densitatea la toate culturile... Apoi, aceleași palme care au mângâiat boabele de grâu din noua recoltă au strâns mâinile noastre...".

Deopotrivă cald și generos cu țărani, muncitorii, criminalii și „schimbul de mâine”, părintele națiunii tânjea după o unanimitate de sentimente pe măsură, iar gigantica amnistie-grațiere ilustra strălucii grija pentru viitor.

În pagina 3 din Știința pomenită, în partea de jos a paginii, era enunțat decretul. Deasupra, se lăbărta solemn articolul monden privind recepția „oferită” de CC al PCR, Consiliul de Stat și Guvern, alături de o fotografie cu mese întinse, la care membrii din conducerea de partid și stat stăteau ca împăiați. Se mima bucuria.

Pușcăriașii însă erau cu adevărat sinceri și păraseau incintele ca glonțul celebrilor kalașnikov. În Penitenciarul Timișoara mai rămăseseră câțiva deținuți, la Poarta Albă, cam 280 din 7.000.

Nelinștea pusese stăpânire pe marile orașe. La București, după ce se întuneca, nu mai descopereai nici tipenie în hăul neillumat. Femeile din schimbul trei păraseau locul de muncă în grupuri organizate, tremurând de frică pe străzile pustii. Erau cartiere unde teroarea se instaurase ca pe timpul criminalului Rămaru.

Într-o carte apărută la Humanitas în 2008, „Confesiunile unui cafegiu”, autorul, Gheorghe Florescu (condamnat cu totul Cafeaua), căruia îi reușește o adevărată istorie a comerțului din vremea lui Ceaușescu, povestește cum s-au manifestat deținuții de la Rahova la apariția Decretului nr. 11.

„Ziua de 26 ianuarie debutează normal. Era ziua Șefului Statului, a Geniului Carpaților, care împlinea problematica vârsta de 70 de ani. (...) Spre seară, subofiterul Cocoșel vine și, dezinvolt, ne strânge pe toți șase în Camera 5 și ni se adresează astfel: «Băieți, ați pus-o! A dat Ceaușescu un mare decret, cum nu s-a mai dat și probabil n-o să se mai dea niciodată. Plecați cu toții acasă. Nu mai este exceptată nici o pedeapsă. De data asta este vorba de un decret istoric. Este intitulat Decretul nr. 11. Țineți minte numărul ăsta, fiindcă din acest moment a intrat deja în istorie.»”

Într-adevăr, Decretul 11 avea să fie istoric. Se goleau pușcăriile, chiriși mai erau doar criminalii, dar și ei pe aproape de eliberare, de vreme ce rămăneau cu jumătate din pedeapsă. „Un val uriaș de strigăte de bucurie răzbate până la noi, relatează fostul cafegiu momentul de neuit. Se aude din gătlejurile a mii de deținuți o urare clară: «Traiască Țăticul nostru, Nicolae Ceaușescu!... Să-i dea Dumnezeu sănătate și viață lungă, ca să mai dea și altora sau chiar nouă, dacă ne-om întoarce aici!». Majoritatea își jurau pe loc că vor pune poza

Portretul lui Ceaușescu ședea la loc de cinste în casele pușcăriașilor eliberați în urma Decretului 11

FOTO: Arhivele Naționale

lui la loc de cinste în casă, ca pe o icoană; printre ei și bunul meu coleg și prieten Florea Albu. Mă cutremur! Cine ne adusese acolo, nu Ceaușescu?, îl întreb consternat... «N-are importanță, plecăm acasă! Ce mai, cât am făcut, am făcut; săruta-i-aș picioarele lui Nea Nicu!»

Anul și decretul. Cu un an înainte, la 30 Decembrie 1987, Ziua Republicii, Nicolae Ceaușescu dăduse un decret asemănător celui din vara lui 1986. Beneficiarii, în majoritate cei

cu infracțiuni minore, șuți, ciorditori etc. Între aceștia, și un veșnic abonat al pușcăriilor, personaj al cărții lui Florescu, „Un tânăr înalt, foarte frumos, blond și cu mâini de pianist. Impresionat de frumusețea sa, îl întreb: Cu ce faptă ești? «Ciorditori!», îmi zice. Ce etnie ești?, îl întreb apoi. «Român de viță veche, din neamul răzeșilor lui Ștefan cel Mare, dar am mulți prieteni din neamul lui Raj Kapoor. Cu toții suntem șuți de buzunare. O viață de boier, spargem tot ce scoatem... Nu ne lasă Țăticul

nostru, la 30 decembrie dă un decret de grațiere și ieșim cu toții afară...»”.

Și așa a fost. La 30 decembrie fix, Ceaușescu a scos șuții. Un an mai târziu, străzile erau pline de manglitori. Atunci s-a născut obiceiul purtatului poșetei în față. Entuziasmului de la Rahova și din penitenciarele țării îi corespundea spaima românilor, care nu mai ieșeau din casă după căderea întinericului.

Așadar, potrivit cafegiului-scriitor, la Rahova se produsese mare vânzoleală. „Din ziua de 27 ianuarie 1988, ora 15:00, se revărsa puhoai de deținuți, câte 300 pentru fiecare cameră. Erau cei cu pedepse mici, de până în 10 ani, și cu sentințe definitive și cei a căror încadrare juridică nu depășea 10 ani. Pleacă acasă și șuțul de buzunare Gabriel, alias Pianistul (reintrat după eliberarea din '87, n.n.). Ei, copile, ce-o să faci, te lași de meserie? «Unchiule, îmi răspunde, cât e Ceaușescu-n floare, nici în suflul nu mă doare»...”.

Din punct de vedere economic, efectul era dezastruos pentru instituție. Florescu: „În penitenciar se așterne o liniste de mormânt. Secția a II-a și Secția a IV-a se închid pentru dezinfecție. Decretul nr. 11 paralizase întreaga activitate economică a penitenciarului. Uzina Metalurgică era deja închisă. Secția Flacăra și Marochinaria funcționau la cota de avarie, doar cu câțiva deținuți. În exterior începeau lucrările agricole, iar deținuții constituiau principala forță de muncă, atât bărbați, cât și femeile... După circa trei săptămâni, din cei aproape 11.000 de deținuți rămăseseră doar 400, cei cu pedepse mari. Majoritatea celor cu pedepse mari și care aveau infracțiuni economice fuseseră scoși la „liberi”; acum erau «oameni de încredere», se putea conta pe ei, majoritatea foști gestionari, de unități comerciale, economiști, directori de întreprinderi”.

În primele luni, o parte din clienții permanenți ai pușcăriilor au început să ia drumul înapoi, spre celule. Unii, prinși după noi lovituri; alții, fiindcă dădeau spargerii tocmai ca să fie prinși, afară n-aveau nici un rost – familie, casă, serviciu. Din folclorul pușcăriilor se știa că deținuții cei mai optimiști erau „viețășii” (condamnații pe viață) și manglitorii. Primii n-aveau nerăbdarea celorlalți, ultimii contau pe decretulele lui Ceaușescu. Ca Pianistul, manglitor fără noroc.

„La începutul lui martie (1989, n.n.), scria Florescu, sosește și tânărul șuț de buzunare Gabriel, spășit, dar încrezător că va ieși afară, «m-au dat în gât tovarășii mei de faptă». Să știi că de data asta o să faci pedeapsă până la capăt, fiindcă «Țăticul vostru» mai are și alte lucruri de făcut. «Nu cred, domnu' Florescu, Nea Nicu e băiat bun, nu ne lasă aici să putrezim. Așteptăm cu interes cel de-al XIV-lea Congres...»”.

Ciorditorul Gabriel știa ce știa, la ultimul congres al partidului, Țăticul l-a dăruit din nou beznei și colectivelor de muncă.

Răzvan BĂRBULESCU

La vârsta de aur

Copii culegând flori pe o pajistă insorită. Copii plantând plăpândul fir vegetal ce va deveni arbore. Copii într-un „atelier al fanteziei” materializând, miniatural, visul unui aparat cosmic. Macheta de astăzi va fi mâine realitate, jocul de pe ecranul calculatorului electronic se va transforma în doar câțiva ani în certitudinea unui riguros studiu în domeniul informaticii. Copii într-o grădină botanică sau pe un șantier arheologic, îngrijind plante sau punând sub lupa imaginației pilduitoare întâmplări de demult. Copii într-o bibliotecă, în laboratoare în fața unei ecuații algebrice, combinând două forme geometrice, copii sorbind cu privirea explicațiile profesorului, admirând o construcție impunătoare, ridicată peste noapte în mijlocul unui oraș românesc. Copii așteptând cu emoție primul clinchet al clopoțelului, copii aplecați ore în șir asupra cărților de școală, copii dând soluții ingenioase, surprinzătoare unor „afurisite” probleme de matematică, copii întrecându-se în a rosti dintr-o răsufare titlurile operelor unui scriitor clasic, ani importanți din istoria națională, copii prezentând sofisticate colecții de ierbare, copii în sala de concert pătrunzând în tainele instrumentelor din orchestră, copii în fe-reasta trenului de vacanță, copii marcând cu grijă o potecă turistică, răsând cu lacrimi la un film pentru vârsta lor.

Pe bluzele imaculate strălucește cravata roșie cu tricolor. Un însemn, a înșignă, îi arată pe cei mai buni dintre cei mai buni.

Adesea, în școli și pe tot cuprinsul patriei, oricând într-un an școlar sau în cea mai relaxată clipă a vacanței, fapte, preocupări incununate de succes, multe dintre ele entuziasmante, îi se gravează statornic în memoria afectivă. Sunt preocupări și rezultate care atestă cu prisosință că pionierii patriei, toți copiii României de azi trăiesc și muncesc într-un climat al intensei creativități, având toate posibilitățile de a-și pune în valoare energia, înclinațiile și aptitudinile în folosul lor și al țării. Sunt expresii ale copilăriei fericite, ale creșterii demne pe care țara o asigură copiilor, tineretului țării. Conduși de profesori cu experiență, de pedagogi pasionați, pionierii, pretutindeni în țară, își onorează exemplarul grija cu care societatea îi înconjoară. O sală de clasă a devenit prin talentul unor copii o expoziție în care ai putea sta ore întregi, găsind mereu un alt subiect de meditație. Un cabinet este, prin munca pasionată a unor copii din clasele primare, o mică seră de plante exotice. La o clasă a pionierilor, o încăpere ascunde câteva roți de olar și un cuptor, dar nu mai poate ascunde priceperea cu care pionierii au deprins străvechii meșteșug. Pasiunea se divulgă instantaneu, cu puțin timp în urmă, în veritabilul muzeu de științe naturii de la liceul arădean „Ioan Slavici”, pionierul Adrian Valea, din clasa a V-a, prezenta ca un biolog experimentat câteva rarități ale faunei românești. O pasiune în care se cuprinde însă munca susținută, „anonima” muncă a profesorului. Într-un sat de la marginea țării, în Depresiunea Almăjului, copii de clasa a IV-a au descoperit o necropolă medievală atestând cu probe arheologice indubitabile continuitatea unei străvechi locuiri. Aici, la Șopotu Vechi, în sudul Banatului, învățătorul Gheorghe Rancu alcătuiește cu acești pui de om valoroase colecții de folclor, etnografie, arheologie. În altă parte, în alt sat „pierdut” la marginea Apusenilor, Măguri-Răcățău (județul Cluj), pionierii, îndrumați de profesoara Maria Ioniță, se mândresc pe bună dreptate cu muzeul de etnografie al școlii lor. La Marga, în județul Caraș-Severin, aproape de Sarmisegetuza, mai mult de o treime din pionierii de la școală cu clasele I-VIII intră în componența unui apreciat cor. La Palatul Pionierilor și Șoimilor Patriei din București, un program al corului condus de profesorul Constantin Popescu este o adevărată incântare. Micii cercetători, inventatori îndrăznesc să lucreze, cu rezultate remarcabile, în domeniul de vârf, cercurile tehnico-aplicative din școli și case ale pionierilor și șoimilor patriei întrecându-se în realizări. Pionierii Ion Bălan din Huși, Lăcrămioara Lamatic, Narcis Prisecaru și Cornel Stan din Bică, Liviu Tudor, Angela Spătaru și Alexandru Țăranu din Piatra Neamț au obținut brevete de inventatori – pentru dispozitive de antrenament pentru piloți și cosmonauți, de conducere programată, pentru un leagăn cu comandă electronică.

Expozițiile talentului și imaginației tehnice îndrăznețe „Start spre viitor”, organizate cu prilejul forumurilor naționale ale pionierilor, prezintă idei, pasiuni, vise materializate în obiecte funcționale, invenții și inovații în domenii ca automatică, robotică, electronică, radiocomunicații, electrotehnică, mecanică și electromecanică, mecanizarea agriculturii, noi surse de energie, aparatură foto, aparate și instrumente didactice, nave și aere-modelle, machete de construcții etc.

Știința, nr. 14.570/1989

DIN ARHIVA CC AL PCR

Propuneri privind sărbătorirea „Zilei pionierilor”, aniversarea a 40 de ani de la crearea Organizației Pionierilor și încheierea anului școlar 1988/1989

Cu prilejul sărbătoririi „Zilei pionierilor”, aniversării a 40 de ani de la crearea Organizației Pionierilor și încheierii anului școlar 1988/1989, se propun următoarele:

1. Organizarea unor ample acțiuni politico-educative, cu participarea copiilor și tinerilor, în cadrul cărora se va aduce un cald și vibrant omagiu marelui nostru conducător de partid și de țară, genialul ctitor al României de astăzi, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, pentru mărețele realizări obținute de poporul român în edificarea societății socialiste, cu deosebire în anii ce au trut de la istoricul Congres al IX-lea al partidului, pentru minunatele condiții de viață, muncă și învățatură, de formare și afirmare multilaterală de care beneficiază în acești ani glorioși tânără generație, pentru perspectivele luminoase asigurate întregii națiuni. Totodată, acțiunile politico-educative vor da expresie profundei mândrii patriotice față de strălucita realizare a poporului nostru – rambursarea integrală a datoriei externe – ce consacră deplina independență economică și politică a României; se va sublinia voința unanimă a comunistilor, a tuturor fiilor patriei de a acționa neabătut, strâns uniți

în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru a întâmpina cea de-a 45-a aniversare a victoriei revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă de la 23 august 1944 și Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român cu rezultate remarcabile în toate domeniile activității materiale și spirituale.

Consiliile și comandamentele pionierești, organizațiile UTC din școli vor acționa pentru mobilizarea tuturor elevilor în vederea încheierii anului școlar cu rezultate superioare la învățatură și disciplină, în pregătirea practică, în întreaga activitate de educare comunistă, patriotică, revoluționară, pentru a răspunde astfel, prin fapte deosebite, chemărilor și îndemnurilor adresate, la deschiderea anului de învățământ, de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit și apropiat prieten al tinerei generații.

2. La data de 23 iunie, Consiliul Național al Organizației Pionierilor să organizeze, la Palatul pionierilor și șoimilor patriei, o adunare festivă, urmată de un spectacol omagial.

Cu deosebit respect, rugăm secretarul general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae

Ceaușescu, să adreseze un meșaj cu prilejul „Zilei pionierilor” și aniversării a 40 de ani de la crearea Organizației Pionierilor.

3. La data de 24 iunie, să se organizeze, pe stadionul „23 August” din Capitală, o amplă manifestare cultural-educativă și sportivă.

Cu nemărginită stimă și aleasă recunoștință, adresăm tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășei Elena Ceaușescu, rugămintea de a participa la această manifestare.

4. Manifestarea va fi organizată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor, cu sprijinul Comitetului municipal București al Partidului Comunist Român, Consiliului Culturii și Educației Socialiste, Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, Uniunii Generale a Sindicatelor, Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România, Ministerului Educației și Învățământului, Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, Ministerului Apărării Naționale, Consiliului Popular al Municipiului București și Radioteleviziunii Române, care vor asigura condițiile necesare pentru buna desfășurare a acestei acțiuni.

Arhivele Naționale, Fond CC al PCR – Secția Organizatorică, dos. nr. 11/1989

CULISELE REVOLUȚIEI TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

Pionieri percheziționați la sânge și toalete dezinfectate cu alcool pentru fundul prezidențial

Directorul de fabrică și trust ing. Emil Uncheșel a vorbit direct cu Ceaușescu de vreo cinci ori. „Discuție mărunță, nu amplă, de fiecare dată. El, în vizită la fabrică, eu eram dator să-i vorbesc cale de jumătate de ceas, cum am arătat și n-altă discuție, îi vorbeam cât dura traseul. Mă scolise un mai mare de-al meu de la centrală, vezi că dacă-ți tace gura, îți pune întrebări. Și așa am făcut, am ieșit afară din fabrică, au venit ziariștii și m-au întrebat

ce indicații a dat. N-a dat, că nu a avut timp. Mereu am fost numai în întâlniri din astea, nu m-a pus în dificultate, nu au fost întrebări mai intime. Când m-au mutat de la Bărlad la Iași, ministrul a zis: Uite! avem un băiat bun, vrea să plece de la Bărlad la Iași, că are acolo soția, și cică Ceaușescu ar fi spus: «Măi, parcă de regulă soția își urmează soțul», dar i s-a răspuns că «în cazul ăsta e mai tare soția»”. Așa a acceptat.

În vizită la CUG (Combinatul de Utilaj Greu), Ceaușescu a fost de două ori, însă Uncheșel l-a prins doar o dată. „Cred că era chiar în 1989. Și atunci era foarte bine regizat totul. Se știa unde se va opri în lumea care făcea alea pe care circula el, erau oameni, muncitori. Era la faza la care securiștii îl îndopaseră cu ideea că este vânat. I se spunea că unde se oprește nu știi care securist, acolo se poate opri și el să dea mâna cu un muncitor îmbrăcat cine știe

cum. Pe traseu era un copil, care era și el verificat. Eu am asistat cum securiștii îi buzunăreau pe copii, pe pionieri, îi verificau pe toți. Ne-au dezinfecat WC-ul cu alcool și au bandajat cu tifon colacul. Eu n-am mai avut voie să intru acolo, era pregătit doar pentru fundul prezidențial. Se luau măsuri de tot felul, Salvarea umbra după ei permanent, erau măsuri normale. De asemenea, nu bea apă.”

Cristinel C. POPA

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu

JURNALUL

CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

www.jurnalul.ro

10⁹

LEI

Căștile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

